

Abonats a les garrotades

Futbol. 2a divisió A. El Girona s'embolica en la segona part i llença a les escombraries una gran oportunitat de fer un cop d'autoritat al Rico Pérez

Ara sí, ara no. A cada gest per aixecar la veu i fer-se perdonar, el segueix un clatellot cap al racó dels castigats. Sense continuïtat, poca cosa es pot fer. El Girona va viure ahir un cruel reflex de la seva trajectòria, incapaç d'enllaçar dues victòries i d'enfilar el camí de tornada cap a casa amb una alegria de les grosses. El Rico Pérez, el dissetè escenari que visitava en aquesta lliga, tampoc va ser el de la resurrecció, i això que, per moments, ho va semblar. Però ni una primera part d'alt nivell ni fer el 0-1 i el 0-2 li van servir de res.

Tot i que el primer de trobar un forat va ser Carlos Calvo, el Girona va ser l'amo i senyor de la primera part. Se li va posar el partit d'allò més bé amb el 0-1, que va ser com una mena d'avanç del que vindria en la primera meitat. Els locals, carregats de dubtes, tous i badant molt en defensa. Els gironins, trobant espais per arribar davant de Falcón. Va ser Coro, el pitxitxi, qui va batre Falcón després que Benja ho intentés. I el 0-1 no va ser cap miratge, sinó més aviat tot el contrari. El Girona es feia un tip de connectar amb els puntes i de generar dubtes a la defensa local, ja prou tenallada per la falta de confiança i els xiulets de la graderia. L'equip robava moltes pilotes a la línia de mitjos i fins i tot més endavant, amb bona pressió d'homes com ara Dorca i Moha. I Jandro, Benja i Coro intimidaven al davant. De fet, una assistència de mestre de l'asturià cap al banyolí no es va convertir en el 0-2 de miracle.

El primer obstacle no el va provocar ni Calvo, ni Vera, ni cap altre local. Va ser la lesió de Jose, que va caure estès en un senyal clar que s'havia esparracat darrere la cuixa. Sense gaires més alternatives, Salamero va fer entrar Juncà i va situar David Garcia, un altre esquerrà, al lateral dret. Tot i haver tingut el segon ben a prop, ja era prou interessant arribar al descans sense cap més sobresalt. Perquè els gironins ja no trepitjaven tant l'àrea i els de Mandià miraven d'espavilar-se. Amb timidesa, això sí.

La bogeria De sobte, i sense que entrés en el guió tal com anava, va arribar un intercanvi de cops incessant. Urko Vera va encendre l'espurna dels locals, que no havien començat ni de bon tros assetjant la porteria de Mallo. La resposta de Coro va ser imminent, amb un gran gol de cap, però el basc hi va tornar, presumiblement amb la mà, tot i que ningú va protestar. Amb l'empat i tanta bogeria, ja no quedava res de l'escenari ideal per als gironins de la primera meitat i fins i tot de l'1-2, si l'haguessin conservat mínimament. L'Hèrcules ja s'ho creia de debò, i el Girona era cada vegada més fràgil. Era innegable que el partit ja feia més olor de 3-2 que de 2-3, i va arribar, en una jugada que va deixar retratada tota la part del darrere.. I a partir d'aquí, esperar més badades de l'Hèrcules era demanar massa. Ells sí que van saber tancar el partit. L'únic que va passar va ser que Felipe es va afegir a la festa contra el seu exequip.

HÈRCULES4

GIRONA2

Publicat a:

-El Punt Avui. Comarques Gironines 07-04-2012 Pàgina 42

Font del document:

http://www.elpuntavui.cat/noticia/article/8-esports/52-futbol-catala/526697-abonats-a-les-garrotades.html?piwik_campaign

n=rss&piwik_kwd=mesEsports&utm_source=rss&utm_medium=mesEsports&utm_campaign=rss